

Prvá nedeľa adventná A

27. november 22

Mt 24, 37 – 44

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešný človek sa spolieha na to, čo dokáže technika, ktorá uľahčuje a zdokonaľuje náš život. Podobne nám v živote pomáha účelné usporiadanie spoločnosti, ktoré každému určuje jeho miesto, o každého je aspoň minimálne postarané, takže nemusíme príliš premýšľať nad svojim konaním. Náš život sa kľže na vlne každodennosti. Dokonca aj trávenie voľného času podlieha spoločenským zvyklostiam. Niekedy to zvykneme použiť na naše ospravedlnenie – hovoríme: tak robia všetci.

Ježiš spomína, že v tomto sa náš život nelíši: „Ako bolo za dní Noema, tak bude aj v čase príchodu Syna človeka.“ Aj vtedy aj dnes ľudia žijú svojimi každodennými starosťami, povinnosťami. Evanjelium aj ostatné texty dnešnej prvej adventnej nedele ale chcú takéto vedenie sa s väčšinou, automatizmus narušiť. Ježiš aj apoštol Pavol na začiatku adventu nás chcú prebudiť, pripomenúť nám našu osobitosť, náš čin, naše vlastné rozhodovanie. Pripomínajú nám individualitu, osobitosť každého jedného z nás a z nej plynúcu zodpovednosť. Osobitosť jednotlivca nenahradí príslušnosť k nejakej skupine. Veď o našom vlastnom živote, o tom, či ho budeme raz pokladať za naplnený, alebo nie – o tom raz nebude rozhodovať spoločnosť, nebudú rozhodovať iní, ale len my sami.

Preto nám Ježiš a apoštol Pavol pripomínajú („Nastala hodina, keď sa treba prebudiť zo sna... noc pokročila a deň sa už priblížil.... zanechajme skutky tmy a oblečme sa do výbroje svetla...“), že sa musíme prebudiť k vlastnému životu. Inak hrozí, že o to najvlastnejšie, najcennejšie – teda stvárnenie, naplnenie svojho života - prídeme. Ježiš nechce ťažisko našej pozornosti presunúť na život po smrti. On nám hovorí, že náš život sa rozhoduje už tu a teraz, v prítomnosti. Za pravdou musíme kráčať svojim životom, svojim konaním. Bolo by neskoro, keby sme si to uvedomili až vtedy, keď nastane nejaká apokalyptická katastrofa, alebo vtedy, keď na nás začne doliehať koniec. A to aj napriek tomu, že nám nesmie pritom chýbať trpezlivosť, nesmie nám chýbať dôvera v to, čo nás presahuje. Ak máme vieru, ak sa oblečieme do výbroje svetla, ktoré nám dáva Kristus, tak to dokážeme.

Nemáme sa báť budúcnosti, máme ju s dôverou pripravovať. Máme sa usilovať o pravdu božieho kráľovstva, ktorá prekračuje rôzne príslušnosti, rôzne spoločenské zatriedenia. Pri tom nám pomáha viera, ktorou sa k tomuto božiemu kráľovstvu hlásime. Na začiatku nového cirkevného roka máme obnoviť svoje odhodlanie ku skutkom lásky, milosrdenstva. Zoči voči výhovorky, že tak, či onak konajú všetci, máme posilniť svoju nádej. Ježiš nás vyzýva nahradiť rutinu vedomým konaním. Konaním, ktoré je vedené vierou, nádejou a láskou. To sú hodnoty, ktoré potrebujeme nielen v rozhodujúcich chvíľach nášho života, ale aj v jeho každodennosti.

Otázka smerovania, naplnenia a zmyslu nášho života nie je pre nás kresťanov akademickou, teoretickou otázkou. Je to otázka našej bytosti, otázka, ktorú nám kladie naše kresťanské bytie. Odpovedáme na ňu svojou praxou, svojim životom. Ak dnes začíname ďalší advent, aj my sa máme pýtať, čomu v našom živote svojimi skutkami, svojou bytosťou pripravujeme cestu. Modlime sa za to, aby to bola cesta, ktorú aj Boh požehná.